

Boldog születésnapot!

2011 január 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Biztosan mindenki ismeri az alábbi nótát: Boldog, boldogBoldog születésnapot!Kívánjuk, hogy legyen mégSok ilyen szép napod!

Hogy jön most ez ide? Azonnal válaszolok erre, kedves olvasók!

Ma délel?tt a buszon utaztam. Beismerem, elég régen történt velem hasonló, hiszen hónapok, s?t, lassan évek óta

gyalog járok mindenhová, mell?zve a BKV remek, páriját ritkító szolgáltatásait. Ám mostantól nem ez a helyzet, ismét utazó polgárrá váltam, a gyönyör? f?városunk szinte kitérült el?ttem, ennek minden járulékaival egyetemben. Szóval, ott tartottam, hogy délel?tt buszoztam.

Hosszú út volt, az emberek igyekeztek úgy elfoglalni magukat, ahogyan tudták; van, aki a jegyzeteibe mélyedve tanult, más zenét hallgatott, egyesek kedélyesen beszélgettek, és persze voltak olyanok is, akik magukba mélyedve, az ablakon kibámulva meredtek a végtelenbe. Jómagam pedig azzal foglaltam el magam, hogy megfigyeltem, mások mivel ütik el az id?t. Mindig így csinálom, ilyenkor nagyon elememben vagyok, néhány másodpercnyi megfigyelés után úgy érzem, ismerem az el?ttem ül? élettörténetét, a mögöttem bambuló lelki gyötrelmeit, tudom, hogy az odébb turbékoló szerelmes párocska tagjai közül ki az, aki megcsalja a másikat. Persze, ezek csupán véletlenszer? képzelgések, amelyek nélkülöznek minden reális alapot (azért néha ott motoszkál a kisördög: mi van, ha tényleg igazam van, és telibe trafálok ezeket?!). Ám ahogy zötyköl?dtem a buszon, és épp azon gondolkodtam, vajon az el?ttem ül? id?s hölgy tényleg jó szívvvel viszi az ölében szorongatott virágot, vagy arra készül, hogy a csokrot valaki fejéhez vágva jól beolvasson az illet?nek, hirtelen azt vettem észre magamon, hogy valami hibádzik, valami nem stimmel. A gondolatmenetem állandóan megszakadt, az elképzelt életutak, amelyek máskor kristálytisztán csillognak el?ttem, most valahogy nem állnak össze, és egyre idegesebben mocorgok a helyemen. Mi lehet a bibi?

Csupán néhány pillanatig kellett keresgélni, és azonnal megkaptam a választ. Olyan három méterre mögöttem egy olyan hároméves forma gyerek ülhetett az apja ölében, és a bejegyzés elején olvasható dalocskát énekelte. Újra és újra. És újra. És aztán megint újra! És vég nélkül, tízszer, százszor, ezerszer! Nem túl hangosan, nem túlságosan zavaróan, de éppen túl azon az ingerküszöbön, ami elválasztja egymástól a jelentéktelent az idegesít?t?. Olyan 6-8 másodpercnyi szüneteket tartva a szólások között, ami pont annyi id?t engedett számomra, hogy egy pillanatra felcsillant bennem a remény: végre abbahagyja, és megint csönd lesz. De nem tette, az istenért, s?t, még a világ összes kincsééért sem fejezte volna be a nótát. Az apja bamba mosollyal vette tudomásul, hogy a csemeténél beakadt a lemezjátszó, de ? sem t?nt úgy, mint aki bármiféle lépést tervezgetne a gyötr? zajforrás megszüntetése érdekében.

Na, innent?l kezdve hirtelen sokkal izgalmasabb lett az utazás. Hiszen nagyon jól tudtam, hogy ami engem megzavart, az el?bb, vagy utóbb másoknak is fel fog t?nni, valamilyen formában. Csupán hátra kellett d?lnöm, és kivárni a pillanatot, amikor a nyugalom kártyavára egy sor dominóhoz hasonlóan elkezd összed?lni, leomlani, összeroskadni. Nem is kellett csalódnom.

Minden utastársam ugyanúgy viselkedett, kivétel nélkül. El?ször ?k is tudatára ébredtek, hogy valami zavarja az étért, de kezdetben még bizonytalanok voltak a forrást illet?en. Aztán, kinek gyorsan, kinek lassabban bevillant, hogy az önmagát nótafának tartó gyerek a bajok eredete. A kezdeti reakciónk egy üdvözült mosoly volt a gyermek?c fel, majd azon nyomban visszatértek addigi tevékenységükhöz. ?k még nem sejtették azt, aminek én már egy ideje tudatában voltam: hogy ezzel még nincs vége, nincs menekvés, hiszen mindjárt kezd?dik újra a gyötrelmem.

A többség, mikor másodsorra hallotta felcsendülni a *Boldog, boldog...* kezdet? versszakot, ismét elvigyorodott, bár a mosolyuk már korántsem volt annyira természetesnek nevezhet?. Az élelmesebbek viszont már itt levágták, hogy nagy baj van, és jobban teszik, ha végrehajtanak bizonyos övintézkedéseket. A harmadik és negyedik alkalomra sokan már fölhajtották a kapucnijukat, a fülükbe húzták a sapkát, mélyebbre ereszkedtek az ülésükben, vagy csak egyszer?en szúrós tekintettel kezdték el méregetni a kis pacsirtát. Különösebben nem kellett nagy empátia ahhoz, hogy érezzem a diák gondolatait, aki hátra-hátrapillantva azon kezdett morfondírozni, hogy mikor vágja a gyerek fejéhez a támasztékként szolgáló, vaskos tankönyvét. Az id?s hölgy azon kezdett filozofálni, vajon haragudna-e az illet?, ha a neki szánt virágot inkább legy?rné egy dalolászó kölyök torkán, és a bűgő szerelmespár tagjai is hirtelen sokkal érdekesebbnek találták a másiknál azokat a hosszú és súlyos kapaszkodókat, amiket egyetlen csavarhúzó segítségével leszerelhetnek és fegyverként használhatnak az irritáció kiiktatására.

Azért nem állítom, hogy a nagy figyelések közepette engem nem zavart a nóta.

Olykor megeresztettem egy kérést, reményked? pillantást az apuci felé... *Könyörgöm... fogd már be a száját... legyen elég...!*, de semmi nem segített. Jött, jött és újra jött a *Boldog születésnapot*, megállíthatatlanul, rendületlenül. A tankönyv sem repült, a virágcsokor is maradt az ölben, a kapaszkodók meg a helyükön.

Az mindenestre biztos, hogy a dal a mai napra teljesen beleégette magát az agyamba. Elvégre hallottam rettent? hamisan és brutálisan eltorzítva, egy oktávval feljebb és kett?vel lejjebb az eredetihez képest, megtanultam, miképp lehet a hosszú ó-t *ououa*-nak ejteni, tapasztaltam, milyen zavaró, amikor valaki éneklés közben nagyon rossz helyen vesz leveg?t, és azt is, milyen az, amikor valaki háromszor nyomja végig a nótát egyhuzamban anélkül, hogy lélegezne. Az a kölkök gondoskodott róla, hogy a számot az életben ne akarjam többet hallani, ugyanakkor, amióta leszálltam a buszról, folyton ez jár a fejemben.

Ha tehát, kedves olvasók, a mai napon találkoznak valakivel az utcán, aki meglehet?sen zaklatottan, karikás,

véeres szemekkel, csapzott hajjal, eret vágva épp a *Boldog születésnapot* énekl, biztosra vehetik, hogy egy buszon utazott velem. Ha módjukban áll, veregessék meg a vállát, kívánjanak neki részvétet, és ha úgy fest, tényleg nagy baj van, öleljék is meg. De mindennél fontosabb, hogy gondoskodjanak róla, nehogy Halász Judit szembejőjön az illet?vel az utcán! Még a végén rajta vernék le a nótától bezombult emberek azt, amit a dalolászó gyereken szerettek volna!

Sztakó Balázs

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló